

ОСКАР УАЙЛД

РАЗКАЗИ
АФОРИЗМИ
ПАРАДОКСИ

Издателство
 ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

РАЗКАЗИ, АФОРИЗМИ, ПАРАДОКСИ

Автор: Оскар Уайлд

Преводачи: Петър Краев, Сидер Флорин, Горанка Цветкова

256 стр.

Издавателство „Паритет“, София

Оскар Уайлд, лондонският денди, осъден за „непристойно поведение“, е живял кратък, но интересен и богат на събития живот, и въпреки малкото си земни дни, изпълнили едва 46 години, той оставя забележително по обем и смисъл творчество. В тази книга са събрани едни от най-известните негови разкази, но акцентът в нея е върху афоризмите и мислите за живота, смъртта, жените, мъжете, модата, изкуството, религията, историята и политиката. Много от тях са се превърнали в крилати фрази и се отличават с остроумие, оригиналност, стил, и по-важно – те са особено актуални за съвремието ни. Творчеството на този забележителен англичанин сякаш се обяснява най-пълно със собствената му мисъл: „Възрастните вярват във всичко. Хората на средна възраст чувстват всичко. Младите знаят всичко!“

За поръчки от сайта

www.paritybg.com – 20% отстъпка.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

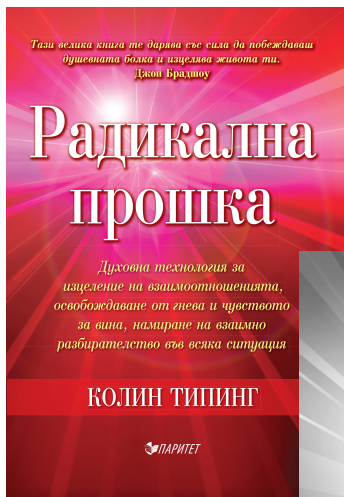
ISBN 978-619-153-452-4

СЪДЪРЖАНИЕ

МОДЕЛЪТ МИЛИОНЕР	7
КЕНТЕРВИЛСКИЯТ ПРИЗРАК	15
<i>Превод Петър Краев</i>	
РОЖДЕНИЯТ ДЕН НА ИНФАНТАТА	57
МЛАДИЯТ КРАЛ	85
ЩАСТЛИВИЯТ ПРИНЦ	107
РИБАРЯТ И НЕГОВАТА ДУША	123
СФИНКС БЕЗ ЗАГАДКА	169
<i>Превод Сидер Флорин</i>	
СЛУЧКИ ОТ ЖИВОТА, афоризми	177
<i>Превод Горанка Цветкова</i>	

РАДИКАЛНО ПРОЯВЛЕНИЕ

НОВА КНИГА ОТ КОЛИН ТИПИНГ,
автор на бестселъра РАДИКАЛНА ПРОШКА

цена
18.99 лв.

цена
21.90 лв.

*Вие можете да изпълните съзнателните си
желания и да се освободите от болката
и страданието във вашето минало.*

ЗА ПОКУПКА ОТ САЙТА PARITETBG.COM
ОТСТЪПКА – 20%!

Оскар Уайлд
(1854 - 1900)

МОДЕЛЪТ МИЛИОНЕР

Ако не сте богат, безполезно е да сте очарователен. Бедните трябва да бъдат практични. По-добре е да имате един постоянен доход, отколкото да бъдете очарователен. Това са истините на модерния живот, които Хъги Ерскин никога не успя да разбере. Бедният Хъги! В интелектуално отношение той не представляваше нещо особено и никога през живота си не бе казал нещо блестящо или нещо лошо. Но той имаше хубав външен вид. И бе популярен и усъвършенстван във всяко друго отношение освен в това да печели пари. Той бе получил наследство от баща си една кавалерийска сабя и една „История на полуостровната война“ в пет тома. Хъги окачи първата над огледалото, постави втората в една етажерка и преживяваше с двеста лири годишно, които една стара леля му отпускаше. Той се бе опитвал понякога да печели пари. Прекара шест месеца на стоковата борса, но каква работа имаше една пеперуда между бикове и мечки? За известно време той бе станал търговец на чай и други работи, но стоката не излезе добра. В края на краищата той остана човек без професия.

За да стане всичко още по-лошо, той беше влюбен. Момичето, което обичаше се казваше Лора Мертън, дъщеря на един запасен полковник, който си бе изгубил здравето в Индия. Лора също го обичаше.

Те бяха най-хубавата двойка в Лондон, но нямаха нито една пара в джоба си. Полковникът обичаше Хъги, но не искаше и да чуе за годеж.

– Ела при мен, момчето ми, когато имаш десет хиляди лири твои и ще видим тогава – казваше той. – Хъги беше много мрачен през тези дни и ходеше при Лора, за да се утеши.

Една сутрин, когато отиваше към Холандския парк, където живееха Мертонови, той се отби да се види с един свой приятел, Алън Тревър. Тревър беше художник, но също и артист. Той бе една странна, груба личност, с малко грозно лице и червена брада. Обаче, когато вземеше четката, той ставаше истински майстор и картините му се търсеха много. А той ценеше светлия и жив дух на Хъги, както и неговия великодушен, непорочен и безгрижен характер, и му бе дал постоянен достъп до работния си кабинет.

Когато Хъги влезе, той завари Тревър да завършва един чудноват портрет на старец. Самият старец бе застанал на издигната платформа в един от ъглите на ателието. Той бе стар човек, с набръчкано лице и в много окаян вид. През рамото му бе праметната груба кафява пелерина, станала почти на парцали. Дебелите му обуца бяха с кръпки. С едната си ръка той се облягаше на тояга, докато с другата бе протегнал смачканата си шапка.

– Какъв чуден модел! – прошепна Хъги, докато се ръкуваше с приятеля си.

– Чуден модел! – извика Тревър с най-силен глас. Такива модели като него не се намират често. Един жив Веласкес!

– Бедно, старо човече! – каза Хъги. – Колко мизерен изглежда. Но предполагам, че за вас художниците неговото лице е щастието му?

– Разбира се, – отговори Тревор, – не се очаква от един старец да изглежда щастлив, нали?

– Колко получава един модел за позиране? – попита Хъги, когато си намери удобно място на едно канапе.

– Един шилинг на час.

– А колко получавате за портрета, Алан?

– О, за този ще взема две хиляди!

– Лири?

– Гвинеи. Художниците, поетите, лекарите винаги получават гвинеи.

– Ясно. Мисля, че моделите трябва да взимат процент, – извика Хъги, като се усмихна. – Та те работят също толкова усърдно, както и вие.

– Глупости, глупости! Много ти е лесно на теб, Хъги, да говориш така, но аз те уверявам, че има моменти, когато изкуството достига до такова възвишение и затова не трябва да се сравнява с физически труд. Но не ми говори сега; много съм зает. Изпуши една цигара и мирувай.

След малко прислужника влезе и събщи на Тревър, че рамкаджията иска да говори с него.

– Не бързай да си ходиш, Хъги, – каза той, докато излизаше, – аз ще се върна след малко.

Старецът се възползва от отсъствието на Тревър и седна да си почине за малко на едно дървено столче, което бе зад него. Той изглеждаше тъй безпомощен и нещастен, че Хъги изпита дълбоко съжаление към него, бръкна в джоба си, за да види колко пари има. Всичко, което можа да намери, бе една лира и няколко дребни монети. „Бедното старче, – помисли си той – то има повече нужда от тези пари, отколкото аз, но това значи никакви коли за две седмици“ и той отиде до стареца и пусна лирата в ръката му.

Старият човек се сепна и една незабележима усмивка се появи на повехналите му устни.

– Благодаря ви, господине, – каза той, – благодаря ви.

Тогава пристигна Тревър и Хъги се сбогува, изчервявайки се малко от това, което бе направил. Той прекара деня с Лора, получи едно хубаво мъмрене заради неговата постъпка и си отиде у дома.

Същата вечер, към единадесет часа, отиде в Клуб Палет и намери там Тревър да седи сам в пушалнята и да пие.

– Алън, завърши ли портрета? – попита, докато си палеше цигара.

– Завършен е и му е поставена рамка, моето момче! – отговори Тревър. – Между другото ти имаш една победа. Този стар модел се интересува от теб и аз му разказах всичко.

– Драги ми Алън, – извика Хъги, – аз вероятно ще го намеря да ме чака, когато се прибера. Но, разбира се, аз се шегувам. Бедният нещастник! Бих искал да направя нещо за него. Мисля, че е ужасно, който и да е, да живее в такава мизерия. Имам купища стари дрехи вкъщи – мислиш ли, че мога да му дам някои от тях?

– Но той изглежда великолепно в дрипите си – каза Тревър. – Аз не бих го нарисувал за нищо на света, ако е с фрак. Това, което ти наричаш дрипи, аз наричам романтично. Това, което на теб ти изглежда бедност, за мен е картина. Все пак аз ще му съобщя твоето предложение.

– Алън, – каза Хъги сериозно, – вие художниците сте много безсърдечни.

– Сърцето на артиста е неговата глава, – отговори Тревър; – а освен това нашата работа е да предста-

вяме света, както го виждаме, а не да го променяме, както си искаме. А *chacun son metier*¹. А сега ми кажи как е Лора. Старият модел се интересува от нея.

– Искаш да кажеш, че ти си му говорил за нея? – каза Хъги.

– Разбира се, че му говорих. Той знае всичко за твърдия полковник, хубавата Лора и десетте хиляди лири.

– Ти си разказал на този старец всичките ми лични работи? – извика Хъги, който беше почервенял и изглеждаше много сърдит.

– Драго момче, – каза Тревър, усмихвайки се, – този старец, както го наричаш, е един от най-богатите хора в Европа. Той би могъл да купи целия Лондон утре, без това да обърка сметките му. Той има по един дворец във всяка столица, храни се в златни чинии и може да попречи на Русия да започне война, когато си пожелае.

– Какво за бога искаш да кажеш? – извика Хъги учудено.

– Каквото казвам, – отговори Тревър. – Старият човек, когото видя днес в ателието ми, е Барон Хаусберг. Той ми е добър приятел, купува всичките ми портрети и други подобни, и ми направи поръчка преди един месец да го нарисувам като изпаднал старец. Какво мислиш? Фантазията на един милионер! И трябва да ти кажа, че той излезе една великолепна фигура в дрипите си или по-точно в дрипите ми, защото те са един стар костюм, който купих в Испания.

– Барон Хаусберг! – извика Хъги. – А аз му дадох една лира!

Тревър избухна в силен смях.

¹ А *chacun son metier* (фр.) — всеки с вкуса си – Бел. авт.

– Драго момче, няма да я видиш никога вече тая лира. Неговата работа е да прибира парите на другите.

– Мисля, че трябваше да ми кажеш, Алън – каза Хъги намусено, – за да не се правя на такъв глупак.

– Но Хъги, – каза Тревър, – никога не ми е минавало през ума, че ти раздаваш помощи по такъв безгрижен начин. Аз разбирам да се възхищаваш от един красив модел, но да дадеш една лира на един грозен старец – не мога да го разбера! Освен това, за всички аз отсъствах от вкъщи, освен за теб, и когато ти дойде, не знаех дали Хаусберг би искал да се споменава името му.

– За какъв ли глупак ме е помислил! – каза Хъги.

– Ни най-малко. Той бе в най-добро разположение, след като ти си отиде; подсмивваше се и търкаше набръчканите си ръце. Аз не можах да разбера защо се интересува толкова от теб; но сега разбирам всичко. Той ще вложи лирата ти за своя сметка, ще ти плаща лихвите на всеки шест месеца и ще има хубава история, която да разказва след обяда си.

– Аз съм един голям глупак, – изръмжа Хъги. – Най-хубавото нещо, което мога да направя е да отида и да си легна; драги ми Алън, не трябва да казваш на никого за това. Няма да посмея да си покажа лицето.

– Глупости! Това дава много голям кредит на твоя филантропичен дух, – възрази Тревър. И не бързай да си ходиш. Запали си още една цигара и можеш да ми говориш за Лора, колкото си искаш.

Обаче Хъги не искаше и да чуе, и си отиде вкъщи, чувствайки се много нещастен и оставяйки Алън Тревър да продължава да се смее.

На другата сутрин, докато закусваше, прислугата му донесе една картичка, върху която бе написано: „Г-н Густав Надин, от страна на г-н Барон Хаусберг“.

„Предполагам, че е дошъл за извинение“, помисли си Хъги и каза на прислугата да покани гостенина.

Един възрастен господин със златни очила влезе в стаята и каза с лек френски акцент:

– Имам ли честта да говоря с г-н Ерскин?

Хъги се поклони.

– Идвам от страна на Барон Хаусберг – продължи той. – Баронът...

– Моля, господине, да му предадете моите най-искрени извинения, – измърмори Хъги.

– Баронът, – каза възрастният господин с едва забележима усмивка, – ме е натоварил да ви донеса това писмо.

И той подаде един запечатан плик.

На плика бе написано, „Сватбен подарък за Хъги Ерскин и Лора Мертън от един изпаднал старец“, а вътре бе сложен чек от 10 000 лири.

